

kunne optræde ligeoverfor Fjenden med den fornødne Sikkerhed og Kraft som et samlet Hele. — For at dette skal kunne opnaas, maa man imidlertid anse det for nødvendigt, at der hvert Aar bliver udrustet en Eskadre, og dette er derfor ogsaa et Hovedtræk i den Udrustningsplan, som ligger til Grund for Bestemmelserne om Mandstafets Indkaldelse og Udbannelse i det Lovforslag om Søværnets Ordning, som nu er indbragt i Folkethinget. — At de tre Pantserbatterier „Obin“, „Gorm“ og „Lindormen“, som efter de Erfaringer, der hidtil høves, synes i høj Grad skikede til at virke sammen med hverandre, blive udrustede til Eskadrevæbelse næste Aar, er saa meget mere nødvendigt, som „Obin“ paa Grund af Omstændighederne kun i nogle faa Dage har været samlet med de to andre Pantserbatterier, og en fuldstændigere Sammenarbejden af disse tre Batterier bør derfor paa ingen Maade opsættes længere end nødvendigt. — Uagtet Pantserbatterierne og Kanonbaadene vel ikke kunne udgjøre en Eskadre i en mere indskrænket Betydning, saaledes at de steds kunne virke samlede, saa ville de dog i den defensiv Krig i Nærheden af vore Kyster ofte kunne gjøre det, og Ministeriet maa derfor anse det som meget vigtigt, at disse forskellige Fartøier blive udsendte under den samme Mandts Kommando, for at en saadan Samvirken paa visse bestemte Lokalteter kan blive tilhørlig indøvet.

Naar den paatænkte Eskadre bliver udrustet, og der tillige foruden de sædvanlig i Foraaret og Sommeren udrustede Skibe sendes et Dampskib til Syllands Bestykt, — hvad der jo har fundet Talsmænd ogsaa i Folkethinget, og som Ministeriet beredvilligt er gaaet ind paa, uagtet en saadan Sendelse ikke kan betragtes som et egentligt Dvelfestogt i sømilitær Henseende, saa vilde Benyttelsen af Fregatten ogsaa til Vintertogt have givet næste Aars Udrustning netop det Omfang, som ifølge de Bemærkninger, der lebsage det ovennævnte Lovforslag, vil ses at være nødvendigt, naar hele Flaaden skal for Regdsrullemandstafets Bedkommende kunne besættes af 4 Aarganges indøvret Mandstaf. Da dette imidlertid vilde have medført en Bekostning, der i en ikke væsentlig Grad overstrider, hvad der hidtil er bevilget til Dvelfesudrustninger, saa har Ministeriet ikke, forinden Vedtagelsen af den foreslaaede Ordning af Søværnet, troet at burde søge en saa betydelig forøget Sum optaget paa Finantslovsforslaget, og det er derfor fundet nødvendigt kun at sende en Korvet paa Vintertogt. Herved bliver Udrustningen for næste Aar i Virkeligheden mindre end det nærværende Aars, og, ligesom denne sidste, meget mindre end den, som er hjemlet ifølge den nugældende Lov om Søværnets Ordning. — Naar Bekostningen til selve Dvelferne dog er bleven omtrent 10,000 Kr. større end i indeværende Finantsaar, er dette alene begrundet i, at det har viist sig nødvendigt at beregne forskellige Konti paa Skibenes Togter (forskjellige Udgifter, Talg, Olie, Bomuldsaffald, Krudt og Ammunition, Til- og Afstakling) med større Beløb end tidligere, hvilket har forøget den samlede Sum paa Dvelfeskontoen med omtrent 22,000 Kroner. — Det ses saaledes, at Bekostningen paa Konto K. til selve Dvelfestogterne vilde med de Priser, som benyttedes, da Planen for indeværende Aars Udrustning blev lagt, være bleven 12,000 Kroner mindre end iaar. Derimod er Underkontoen C. i II c (Udrustning og Oplægning) forøget temmelig betydeligt, nemlig med omtrent 40,000 Kroner. men for at høde herpaa har Ministeriet draget Omhu for at nedbringe de øvrige Underkonti under Kontoen C. i II. saameget, at det samlede Beløb, der er forlangt paa denne Konto, endogsaa er 10,000 Kr. mindre end det, der er bevilget for indeværende Aar. — Da Nødvendigheden af tilhørlige Dvelfer er indrømmet fra alle Sider, nærer Ministeriet derfor det Haab, at Finantsudvalget efter de her givne Forklaringer ikke vil foreslaa Thinget en Nedsættelse paa de omhandlede Konti, som vilde forstyrre den paatænkte Udrustningsplan. — En mindre Nedsættelse omtrent 18,000 Kroner for næste Finantsaars Bedkommende, som rigtignok kun vilde blive en Opfattelse af en Udgiftspost, er Ministeriet derimod meget villig til at gaa ind paa, nemlig den, som vilde fremkomme ved, at Korvetten „Dagmars“ Togt blev forlagt fra Maanederne Oktobers—Marts begge inklusive, til November—April, saa at den sidste Maaned gik ind i Finantsaaret 1876—77. — Det har nemlig længe været erkjendt, at det er en særdeles uheldig Tid, hvorpaa det Skib, der har været paa Vintertogt, nu skal være hjemme, dels fordi det paa Grund af Isforhold kan blive umuligt, men navnlig fordi det utvivlsomt har en meget skadelig Indflydelse paa Mandstafets Sundhed efter et længere Ophold i et varmt, hyppigt endogsaa et tropisk Klima at komme op i de nordeuropæiske Farvande i en saa barf og kold Aarstid, som Marts Maaned i Almindelighed er. — Nyttens Tiden for Hjemkomsten derimod en Maaned længere ind i Foraaret, vil Meget være vundet i saa Henseende, og det vil aabenbart ikke kunne give Anledning til nogen virkelig Banskilighed med Hensyn til Regnskabsafsløggelsen, at Skibets Togt derved vil falde i to Finantsaar.“

I Anledning af denne Skrivelse skal Udvalget bemærke, at naar Ministeren tager sit Udgangspunkt fra et Lovforslag om Søværnets Ordning, der vel er forelagt, men endnu ikke blevet til Lov, da kan man ikke følge ham heri. I den nugældende Lov indeholdes der Intet om en Eskadre-